

[Justitsministeren.]

Sorger over for Domstolene. „Sorger“ er nu saa forførdelig højtideligt et Udtryk; jeg kunde endda forstaa, om det ærede Medlem havde sagt, at jeg havde lidt forskellige Nederlag eller havde haft forskellige Skuffelser. Men ikke engang dette er Tilfældet. Det er nemlig gaaet ganske nøjagtigt saaledes, som jeg havde ventet paa Forhaand, og for saa vidt kan man jo ikke sige, man lider nogen Skuffelse. Jeg skal gøre et Par Bemærkninger om hele den Situation, der i saa Henseende har foreligget i Løbet af det sidste Aars Tid.

Forholdet er jo ikke det, at jeg ikke er blevet skældt ud før i det sidste Aars Tid — i den Henseende er jeg ganske overordentlig forvænt eller, som man fra Pressens Synspunkt, hvor man ser lidt anderledes paa det end den, der bliver injurieret, vil sige: forkælet. Jeg er blevet skældt ud i en lang Aarrække og har aldrig nogen Sinde rejst Tiltale. Derimod har jeg en enkelt Gang skældt en Journalist personlig ud, og der blev straks rejst Tiltale. Nej, det, der foranledigede disse forskellige Presse-sager i det sidste Aar, var en ganske bestemt Aarsag. Ved Forhandlingerne med Presseorganisationerne — Forhandlinger, som jeg altid gaar til med stor Glæde, vi har det særdeles hyggeligt sammen — om Presseloven i Fjor drøftede vi visse af disse Bestemmelser, der ogsaa tangerer Straffeloven, navnlig Ærefornærmelses- og Bagvaskelsesparagraffen, og ved den Lejlighed hævdede man fra Pressens Side: Hvad i al Verden vil du med andre Regler, med skærpede Straffe- og Pressebestemmelser i saa Henseende; Regeringen bruger jo ikke den Straffelov, der findes, hvorfor skal den saa skærpes? Jeg svarede heroverfor: Det er i og for sig rigtigt, den bruges ganske overordentlig lidt, men det kommer ganske simpelt af, at Domstolene efterhaanden er kommet ind paa Begreberne politisk Hæderlighed og politisk Ytringsfrihed, saa at Politikere, der benytter disse Bestemmelser, ikke nyder den samme Beskyttelse som andre Borgere; selv ikke Ministre, der beskyldes for grove Embedsmisbrug, nyder virkelig effektiv Beskyttelse, idet man, ikke altid maaske, men i Regelen maa befrygte, at der optræder denne Sætning i Præmisserne: Naar Hensyn tages til den Tone, der gælder i det politiske Liv. Desuden, hvad specielt angaar Bagvaskelsesparagraffen, er det næsten umuligt at faa Domstolene til at anvende denne Paragraf, hvad jeg ikke skal angribe Domstolene for,

idet der staar: mod bedre Vidende; derfor maa denne Paragraf laves om. Man stillede sig noget skeptisk fra Pressens Side, fra Redaktøernes Side over for disse Argumenter, og jeg sagde derfor: Nuvel, nu skal jeg prøve forskellige oplagte Tiltaler i den kommende Tid, og saa skal man faa Resultatet at se. Det var ikke særlig morsomt, men paa den anden Side var det særdeles effektivt. Det viste sig nemlig, at jeg fuldt ud havde Ret, idet der i Tilfælde, hvor det drejede sig om, hvad man efter almindelig Opfattelse vilde kalde for grove Bagvaskelser, faldt en Dom, der svarede til, om en Mand med almindelige Indtægter var idømt en Bøde paa 20—30 Kr., medens man i andre Tilfælde har konstateret Bagvaskelse, fordi det ikke var en Mand med politisk Ansvar, men f. Eks. en Dommer, og idømt flere Maaneders Fængsel. Det er Begrundelsen for, at jeg har anmodet Anklagemyndigheden om paa dette Omraade at skaffe de tilstrækkelige Beviser, ikke for at angribe Domstolene, men fordi det er nødvendigt at ændre Loven paa disse Punkter, hvis man vil have, at Domstolene skal fælde andre Domme. Det er efter min Mening ganske ligegyldigt, om det drejer sig om Nævninger eller Doms mænd eller den enkelte Dommer. Lægmanden vil formentlig altid rette sig efter Juristen, som kan paa-pege, at hvis man ikke følger den og den Praksis, vil Dommen blive appelleret og forandret ved overordnet Ret.

Nu maa man ikke tro, at jeg siger dette for paa nogen Maade at genere Domstolene; jeg ved heller ikke, hvorfor jeg skulde gøre det. Jeg har drøftet disse Spørgsmaal med adskillige. Om jeg har drøftet dem med den ærede Byretspræsident, husker jeg ikke, men jeg har i hvert Fald drøftet dem med adskillige Dommere, ogsaa med Rigsadvokaten, og de har i Hovedsagen givet mig Ret. Det vilde have glædet mig, hvis de Repræsentanter for Pressen, som husker denne Diskussion, i Stedet for at hovere, hver Gang man ikke fik det ud af det, som man burde have haft ud af at rejse Tiltale, havde forstaaet, hvad det var, det drejede sig om. Helt urimeligt er det, naar f. Eks. „Nationaltidende“ — jeg husker ikke, om det er i Dag, eller hvornaar det var — taler om, at Paragraffen om personlige Forfølgelser skulde være skrevet af Hensyn til mig selv. Det kunde aldrig falde mig ind at benytte denne Paragraf. Jeg tænker overhovedet ikke, at nogen Politiker vilde falde paa at benytte den. Saa kunde vi ikke bestille andet end at følge de Sager, vi maatte